
Beeldtentoonstelling: Kruiswegen

Over *Over(stil)leven* van Sylvia Grevel

In de schilderijenserie *Over(stil)leven* gaat beeldend kunstenaar en theologe Sylvia Grevel een rouwdialoog aan met de kijker. Ze heeft de serie gemaakt na het bijna gelijktijdig overlijden van haar vrouw, de fotografe Ellen A-Tjak, en haar moeder in de zomer van 2013. Door haar werk te presenteren hoopt zij dat het onzegbare, diep eenzame van ieders persoonlijke verdriet een gedeelde dimensie krijgt. Niet toevallig draagt een aantal van deze schilderijen de titel *The Way of the Cross*. Grevel heeft altijd een fascinatie voor het kruisteken gehad – ze is zelfs (op dertigjarige leeftijd) theologie gaan studeren in een poging de symboliek ervan te doorgronden. Met de dood van haar dierbaren werd het kruis van een theologisch vraagstuk plotsklaps tot een ervaringsgegeven dat geest, lichaam en ziel beroerde.

Wat nauwelijks in woorden gevat kan worden, schildert zij. Van *Stabat Mater (after Karl Jenkins)* stroomt het licht je tegemoet vanuit chaos en donkerte. *The Way of the Cross I* komt op je af als een schreeuw van vlees; het kruis is als een bloedende wond in de huid gekerfd. Op het grote schilderij *The Way of the Cross III* (2015) zien we brokstukken lichaam op een kruis. Een kraag van een jas, een arm die om een denkbeeldige schouder is geslagen, twee kleine handen. Iemand is verdwenen, bijna geheel opgegaan in het kruis. Geofferd aan de pijn, aan het wrede toeval dat mensen zomaar treft. De nabije anderen zorgen – nog net – dat de band met het leven behouden blijft. Op *The Way of the Cross IV* (2016) is de bijna-verdwenen persoon weer zichtbaar, terwijl de troostende arm en de kleine handen doorzichtig zijn geworden en op afstand geraakt. Het verdriet is nog hevig (regen daalt neer: nat zijn haren en jas), de eenzaamheid groter dan ooit, maar het kruis heeft ze losgelaten. Niet langer valt ze samen met de pijn. Na dood is er weer leven. Geen glorieuze opstanding, maar een voorzichtig geloof in de mogelijkheid van heling.

Even smartelijk als teder herinnert de materie in het drieluik *Over(stil)leven* aan de gestorvenen. Kanten stoffen, het rood van bloed en hartstocht, levensdraden. Wat daar van het kruis neersijpelt, is het bloed of zijn het levensdraden? De onmogelijke paradox van het kruis krijgt toch gestalte in dit beeld. In de paradox ontstaat zelfs ruimte voor (wrange) humor: het kruis is volgeplakt met kerstboomlichtjes, die een voor een loslaten en eraf vallen. Kitsch verdwijnt, het naakte leven verschijnt.

Voor meer informatie over Sylvia Grevel en haar werk zie www.artmeaning.nl

Dr. Inez van der Spek, schrijver over kunst & levensvragen en boekredacteur. Met Sylvia Grevel voerde zij in 2015-2016 het cultureel bezinningsprogramma *Rouwarbeid: geen koud kunstje* uit. www.inezvanderspek.nl
De serie *Over-(stil)-leven – Rouwarbeid*

Stabat Mater (after Karl Jenkins), 2014, mixed media on board, drie panelen van 60 x 80 cm